

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **ICORE SOLUTIONS LIMITED**, se sídlem Avlonos 1, Maria House, Nikósie, Kypr, zast. Mgr. MUDr. Danielem Mališem, LL.M., advokátem se sídlem Na Rybníčku 1329/5, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. O-193745, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Montblanc-Simplo GmbH**, se sídlem Hellgrundweg 100, Hamburk, Německo, zast. JUDr. Michalem Havlíkem, advokátem se sídlem Hálkova 2, Praha 2, ve věci zápisu ochranné známky, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2011, č. j. 8 Ca 24/2009 - 63,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2011, č. j. 8 Ca 24/2009 – 63, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. O-193745, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 640 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. MUDr. Daniela Mališe, LL.M., advokáta se sídlem Na Rybníčku 1329/5, Praha 2.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. O-193745.

Tímto rozhodnutím bylo na základě rozkladu osoby zúčastněné na řízení změněno rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. O-193745, č. j. 17019/2004, jímž byly zamítnuty námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách), podané osobou zúčastněnou na řízení proti zápisu slovního označení „NORDBLANC“ do rejstříku ochranných známek, jehož přihlašovatelem je stěžovatelka jako právní nástupce společnosti TENET Europe s. r. o.

Osoba zúčastněná na řízení své námitky odůvodnila tím, že je vlastníkem mezinárodní známky č. 670350 „MONTBLANC“, s prioritou 30. 7. 1996, platné v České republice mimo jiné pro výrobky třídy 18, a mezinárodní známky č. 710391 „MONTBLANC“, s prioritou 14. 10. 1998, platné v České republice pro výrobky třídy 25, přičemž přihlašované označení stěžovatelky je s těmito staršími mezinárodními ochrannými známkami zaměnitelné; první namítaná ochranná známka pod č. 670350 je zapsána pro „sedlářské zboží, koňské řemeny, řemeny z kůže a výrobky z kůže a imitace kůže, včetně kabelek, kazet, malých kožených výrobků, zejména peněženek, náprsních tašek, klíčenek, košů a kufrů“, druhá namítaná ochranná známka pod č. 710391 je zapsána pro „oděvní doplňky, zejména opasky, spony a rukavice“.

Změna rozhodnutí žalovaného provedená podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se týkala jeho výroku a spočívala v tom, že na základě podaných námitek se:

- zamítá přihláška ochranné známky pro:
  - aktovky (kožená galanterie), aktovky školní, batohy, batohy pro horolezce, batohy turistické, batohy pro děti, brašny lovecké, chlebníky, imitaci kůže, kabelky, klíčenky, kufříky diplomatické, kufry, obojky, pokrývky z kožešiny, pásky kožené, peněženky, pásy na nošení z kůže závěsné, popruhy z kůže, řemeny závěsné z kůže, kožené pytle, závěsné mošny, brašny na nářadí, cestovní obaly na oděvy, kožená pouzdra, kožené tašky, kabely, tašky cestovní, tašky plážové, torby, torny ve třídě 18 mezinárodního zatřídění výrobků a služeb;
  - oděvy, zejména oděvy pánské, dámské, dětské, oděvy pro sport a volný čas, bundy, zejména bundy sportovní a bundy sportovní s kapucí, větrovky, kombinézy jako oděvy, zejména sportovní, sportovní soupravy, tepláky, šortky, kamaše, kalhoty, kravaty, leginy, oděvy pletené, oděvy nepromokavé, plavky, sportovní dresy, trika, polokošile, mikiny, tílka, pulovry, vesty, svetry, opasky, šle, prádlo osobní, prádlo spodní, pyžama, ponožky, šály, šátky, pokrývky hlavy, rukavice, čelenky, obuv, sportovní obuv, obuv plážovou,

opasky, fotbalovou obuv, lyžařské boty ve třídě 25 mezinárodního třídění výrobků a služeb;

- postupuje k zápisu přihláška ochranné známky pro:
  - hole turistické, deštníky, slunečníky ve třídě 18 mezinárodního třídění výrobků a služeb;
  - výrobky ve třídě 9 a 28 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

S výjimkou výše uvedených tří výrobků ve třídě 18 – turistických holí, deštníků a slunečníků – tedy bylo předsedou žalovaného vyhověno rozkladu osoby zúčastněné na řízení namítající zaměnitelnost její ochranné známky „MONTBLANC“ a přihlašovaného označení „NORDBLANC“ podle § 7 odst. 1 písm. a) zákon o ochranných známkách, podle kterého se přihlašované označení do rejstříku ochranných známek nezapíše na základě námitek podaných vlastníkem starší ochranné známky, pokud: „*z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou*“.

II. Posouzení věci městským soudem

Proti rozhodnutí předsedy žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou městský soud shledal napadeným rozsudkem jako nedůvodnou a ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

Městský soud připomněl, že předseda žalovaného v téže věci již jednou rozhodoval, a sice rozhodnutím ze dne 28. 11. 2005, sp. zn. O-193745, v němž rovněž vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení a přihlášku stěžovatelky pro ochrannou známku „NORDBLANC“ zamítl pro veškeré výše uvedené zboží ve třídách 18 a 25 a postoupil ji k zápisu pouze pro výrobky ve třídě 28. Toto rozhodnutí však bylo následně v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141, zrušeno a věc byla vrácena žalovanému zpět k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval pochybení při posuzování pravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení „NORDBLANC“ a starší ochranné známky „MONTBLANC“. Konkrétně se zabýval zejména zaměnitelností porovnávaných označení z hlediska jejich podobnosti jako celku i jednotlivých prvků, a dále též z hlediska fonetického, vizuálního a významového, jakož i z hlediska výrobků, k nimž se předmětná označení vztahují. S odkazem na judikaturu Soudního dvora EU přitom poukázal na to, že průměrný spotřebitel dotčeného výrobku nebo služeb, jehož vnímání ochranných známek hraje rozhodující roli při celkovém posouzení nebezpečí záměny, obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nevěnuje se zkoumání různých detailů. Rozlišení celého označení na jeho jednotlivé prvky má význam pro nalezení dominantních prvků, či prvků s vysokou rozlišovací způsobilostí (distinktivitou). V dané věci posuzoval předseda žalovaného dotčená označení především globálně, tj. v jejich plném znění, z některých hledisek dle jednotlivých prvků, a to tak, aby vynikl celkový dojem, kterým označení působí na průměrného spotřebitele. Takový postup pak Nejvyšší správní soud označil jako

logický a souladný se smyslem a účelem známkoprávní úpravy. Námitku směřující do posouzení podobnosti porovnávaných označení v jejich celku a jednotlivých prvcích proto neshledal důvodnou stejně jako další námitku týkající se předmětných označení z hlediska fonetického, vizuálního a významového. Věcně sice stěžovatelka namítala, že jí přihlašované označení je označením fantazijním, zatímco namítané ochranné známky se svým názvem shodují s nejvyšší horou Evropy, avšak nijak neosvědčila překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ze strany předsedy žalovaného, který v daném případě konstatoval podobnost obou označení. Ve vztahu k výrobkům, na které se přihlašované označení vztahuje, pak – s odkazem na místa, kde se tyto výrobky prodávají a jakému účelu slouží – konstatoval rovněž jejich podobnost nebo shodnost, resp. komplementaritu. Dle Nejvyššího správního soud tak ovšem předseda žalovaného učinil, aniž by odpovídajícím, dostatečným způsobem zhodnotil podobnost jednotlivých výrobků (samostatně), včetně jejich účelu.

Nejvyšší správní soud vycházel především ze směrnic týkajících se námitkového řízení vydaných Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu (dále jen „OHIM“ - Office for Harmonization in the Internal Market, Trade Marks and Designs) a v této souvislosti konstatoval, že předseda žalovaného byl povinen posoudit a odůvodnit účel porovnávaných výrobků, jakožto nejdůležitější faktor s tím, že nelze vyloučit, že v určitých případech k tomu bude postačovat porovnání shody názvů jednotlivých druhů předmětných výrobků či služeb. Bude-li však v řízení namítán jejich zcela odlišný účel, jak tomu bylo v projednávané věci, je žalovaný, resp. jeho předseda povinen se s takovým tvrzením v souladu s principem materiální pravdy, a s přihlédnutím k rozsahu namítaných skutečností, vypořádat. V takovém případě již nelze vycházet jen z podobných označení zapsaných a přihlašovaných druhů výrobků či služeb. Odůvodnění rozhodnutí musí obsahovat i přezkoumatelné úvahy o nedůvodnosti tvrzených skutečností a předkládaných právních názorů.

Těmto požadavkům předseda žalovaného ve svém prvním rozhodnutí o rozkladu ze dne 28. 11. 2005 nedostál, a proto Nejvyšší správní soud shora zmíněným rozsudkem ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141, zrušil rozsudek městského soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 10 Ca 23/2006 - 86, kterým byla žaloba proti tomuto rozhodnutí zamítnuta. Následně městský soud, vázán zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu, zrušil rozsudkem ze dne 6. 8. 2008, č. j. 10 Ca 147/2008 - 162, v pořadí první rozhodnutí o rozkladu a věc vrátil k dalšímu řízení, v němž měl žalovaný, resp. jeho předseda vydat nové, v pořadí druhé rozhodnutí o rozkladu v intencích citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

V této souvislosti tedy městský soud zrekapituloval odůvodnění nového rozhodnutí žalovaného předsedy dne 19. 11. 2008 s tím, že považuje za nepatřičnou námitku stěžovatelky, dle které ani při novém rozhodování ve věci předseda žalovaného nedostál povinnosti posoudit a odůvodnit své rozhodnutí týkající se shody či podobnosti výrobků nárokovaných přihláškou ochranné známky „NORDBLANC“ a výrobků chráněných namítanými ochrannými známkami „MONTBLANC“.

Ve vztahu k dalším námitkám stěžovatelky městský soud konstatoval, že metodika OHIM obsažená v jeho směrnicích nepředstavuje pramen práva. Jedná se o interní akt

řízení, který v organizační jednotce, v níž je platný, zabezpečuje jednotný výklad a aplikaci neurčitých právních pojmů. Nelze proto požadovat, aby byl respektován předsedou žalovaného, který je jako správní úřad České republiky ve správním řízení vázán zásadou legality dle § 2 odst. 1 správního řádu. Námitku stěžovatelky, podle které měl předseda žalovaného povinnost postupovat v souladu s metodikou OHIM, tak městský soud vypořádal rovněž jako nepatřičnou.

K potřebě posoudit nárokované a namítané výrobky podle kritérií vyjmenovaných Nejvyšším správním soudem (účel, způsob použití a komplementární či konkurenční charakter), jakož i podle dalších faktorů, na které je třeba brát ohled (distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží), konstatoval městský soud, že tyto faktory lze relevantně zohlednit až v rámci konečné úvahy o pravděpodobnosti záměny, nikoli v rámci úvah o podobnosti či shodnosti výrobků. S pravděpodobností záměny se přitom předseda žalovaného náležitě vypořádal, a pokud jde o předchozí posouzení podobnosti či shodnosti výrobků, poukázal městský soud na následující:

Výčet nárokovaných výrobků se provádí v rozsahu pravidelně obnovovaného seznamu podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 (vyhláška č. 118/1979 Sb.) a jakkoli je tento výčet a třídění jednotlivých výrobků a služeb pouze administrativní, je nutno uvést, že výrobky, nejsou, a ani nemohou být roztříděny podle kvality, ceny cílového spotřebitele či použití. Současně poznamenal, že pokud je starší mezinárodně zapsaná ochranná známka zapsaná obecně pouze pro určitý typ výrobku, nelze výrobky nárokované mladší ochrannou známkou pokládat za nepodobné jen proto, že si nárokuje ochranu pouze pro určitý segment tohoto typu výrobku, pro něž je zapsaná starší ochranná známka. Proto, pokud stěžovatelka namítala, že předseda žalovaného byl povinen provést test ohledně výrobků, na které se přihlašované označení vztahuje, popř. bude vztahovat, musel i tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Znamenalo by to totiž zachování statusu quo a omezení aktivit majitelů ochranných známek pouze na výrobky nebo služby v rozsahu, provedení i kvalitě v okamžiku podání přihlášky, což by muselo být i předmětem výroku správního rozhodnutí o poskytnutí ochrany ochranné známce.

Stejně tak se městský soud neztotožnil ani s námitkou stěžovatelky, že její výrobky jsou určeny pro jiný okruh spotřebitelů, neboť vyrábí zejména oblečení jiné kvality (pro sport a volný čas pro střední a střední nižší příjmové kategorie), zatímco osoba zúčastněná na řízení produkuje luxusní výrobky. Namítané ochranné známky „MONTBLANC“ nemají cílového spotřebitele určeného zápisem ochranné známky, ale kvalitou výrobků nesoucích jejich označení. Kromě toho ze seznamu výrobků porovnávaných označení nevyplývá, že by osoba zúčastněná na řízení vyráběla pouze luxusní zboží. Navíc není vyloučeno, aby osoba zúčastněná na řízení v budoucnu vyráběla zboží určené pro střední a střední nižší příjmové kategorie a vice versa stěžovatelka vyráběla luxusní zboží bez ohledu na skutečnost, že jím bývá také oblečení pro sport a volný čas.

III. Kasační stížnost

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., které, po provedení skutkové a právní rekapitulace posuzovaného případu, konkretizovala následujícím způsobem:

III.a) Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a jiná vada řízení

Předně poukázala na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť není jasné, proč městský soud rozhodl tak, jak rozhodl. Odůvodnění jeho rozsudku považuje stěžovatelka za nepřesvědčivé a nedostatečné, navíc za situace, kdy byl v dané věci již jednou vysloven právní názor Nejvyššího správního soudu, který zavazuje městský soud, jehož právní názor pak zavazuje správní orgán, tj. předsedu žalovaného (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Nedůvodné nerespektování vázanosti právním názorem pak podle stěžovatelky zakládá vadu řízení a mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, je rozhodnutí stižené touto vadou nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Za nejzávažnější v tomto směru stěžovatelka označila to, že městský soud pominul jí uvedené důvody svědčící o tom, že předseda žalovaného porovnal výrobky přihlašovaného označení a výrobky chráněné namítanými ochrannými známkami opět zcela nesprávně a ignoroval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Připomněla přitom, že Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku vyslovil, že některé skupiny výrobků přihlašované pro označení „NORDBLANC“ jsou zcela odlišné od výrobků chráněných namítanými ochrannými známkami, např. batohy pro horolezce a batohy turistické jako výrobky ve třídě 18 a bundy sportovní, větrovky, kombinézy, tepláky, plavky, sportovní dresy, pyžama, sportovní obuv, fotbalová obuv a lyžařské boty jako výroby ve třídě 25.

III.b) Nezákonnost napadeného rozsudku

S dalšími závěry, které byly městským soudem odůvodněny, vyjádřila stěžovatelka nesouhlas pro jejich nesprávnost, resp. nezákonnost, ale ještě předtím předestřela svůj pohled na relevantní právní úpravu, konkrétně na § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, z něhož podle stěžovatelky vyplývá, že pro učinění závěru, že se přihlašované označení do rejstříku ochranných známek nezapíše, je potřeba provést analýzu tří okruhů problémů:

i. podobnosti či shodnosti přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou;
ii. podobnosti či shodnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a starší ochranná známka vztahují;
iii. existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti.

Definice těchto hodnotících kategorií však zákon neobsahuje a pravidla posuzování proto byla postupně určována rozhodovací praxí jak samotného žalovaného, tak soudů. Navíc s ohledem na skutečnost, že uvedené ustanovení zákona o ochranných známkách vychází ze směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, je na místě respektovat i smysl a účel uvedené směrnice, jakož i navazující judikaturu Soudního dvora EU. Nelze tak souhlasit se

závěrem městského soudu ve vztahu k metodice OHIM, která obsahuje mimo jiné velmi podrobný návod, jak posuzovat podobnost či shodnost výrobků a existenci pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, jejichž posouzení provedené předsedou žalovaného je naprosto nedostatečné. Ostatně na metodiku OHIM, jakož i na vybranou judikaturu Soudního dvora EU, bylo přímo odkazováno i ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Dle stěžovatelky nelze souhlasit ani se závěry městského soudu ohledně pravděpodobnosti záměny a jejího posouzení ze všech hledisek, které z uvedené metodiky a judikatury Soudního dvora EU vyplývají. V tomto směru stěžovatelka připomněla především rozsudek ze dne 29. září 1998, Canon, C-39/97, v němž bylo konstatováno, že do úvahy musí být vzaty všechny relevantní faktory vztahující se k posuzovaným výrobkům. Tyto faktory zahrnují mimo jiné povahu, účel a způsob použití výrobků, včetně toho, zda jsou tyto výrobky komplementární nebo zda si konkurují. Významné jsou i další okolnosti, a to např. distribuční kanály, relevantní veřejnost či obvyklý původ výrobků. Předseda žalovaného však tyto okolnosti nijak nezohlednil a neprovedl analýzu třetího z výše uvedených okruhů problémů podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, tj. nedostatečně zkoumal, zda je dána pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti. Pro toto hodnocení přitom platí, že musí být globální a nelze se omezovat na srovnání samotných označení a formálních seznamů výrobků a služeb.

Shora uvedené podle stěžovatelky podpořil i Nejvyšší správní soud, který ve svém zrušovacím rozsudku v dané věci konstatoval, že pro případ, kdy je v řízení namítán zcela odlišný účel porovnávaných výrobků, nelze vycházet jen z podobnosti názvů zapsaných a přihlašovaných druhů výrobků. Je proto potřeba přihlížet i k situaci na trhu a hodnotit, pro jaké výrobky nebo služby jsou přihlašovaná označení, resp. namítané ochranné známky reálně používány.

Ostatně k umístění na trh prostřednictvím výrobků a služeb je ochranná známka primárně určena a svou rozlišovací funkci musí plnit zde, nikoliv v rejstříku. V tomto ohledu tedy stěžovatelka upozornila, že je výrobcem oblečení pro sport a volný čas a svou obchodní činnost soustředí na Českou republiku, zatímco osoba zúčastněná na řízení sídlí v Německu a vyrábí luxusní zboží. Stěžovatelčino zboží je primárně prodáváno v jejich vlastních obchodech, v nichž není nabízeno zboží jiných výrobců, zatímco zboží osoby zúčastněné na řízení je prodáváno pouze v módních buticích, v nichž je každému výrobku ponechán dostatečný prostor, aby mohl zaujmout případného zájemce o koupi svým vzhledem. Spotřebitel zboží stěžovatelky pochází maximálně ze střední příjmové skupiny a pro koupi se rozhoduje na základě toho, zda mu zajistí funkční ochranu jeho těla proti vnějším vlivům prostředí a při sportovních výkonech, zatímco spotřebitel zboží osoby zúčastněné na řízení se řadí do nejvyšších příjmových skupin a při koupi zuboží je pro něho rozhodující jeho vzhled zajišťující náležitou reprezentaci a dávající najevo okolí sociální status spotřebitele.

Na základě těchto skutečností stěžovatelka uzavřela, že jsou naplněny i další důvody její kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný, resp. jeho předseda ani osoba zúčastněná na řízení se k předložené kasační stížnosti nevyjádřili.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jedná se o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, přičemž stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

Předmětem sporu je otázka zápisu přihlašovaného označení „NORDBLANC“ do rejstříku ochranných známek, ke kterému nedošlo, resp. došlo pouze v omezeném rozsahu, a to v důsledku námitek podaných osobou zúčastněnou na řízení, která vlastní starší ochrannou známku „MONTBLANC“. Nezapsání předmětného označení přitom již jednou bylo podrobeno přezkumu Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141, konstatoval, že předsedou žalovaného provedený způsob zhodnocení podobnosti výrobků, na něž se přihlašované označení a starší ochranná známka vztahují, nebyl dostatečný

Při posuzování pravděpodobnosti záměny nově navrhované ochranné známky se starší ochrannou známkou ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se totiž posuzuje nejen shodnost či podobnost označení, ale také shodnost či podobnost výrobků nebo služeb, na které se přihlašované označení a ochranná známka vztahují. To ostatně potvrzuje i konstantní judikatura, např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2007, č. j. 9 Ca 212/2005 - 64, publikovaný pod č. 1897/2009 Sb. NSS, podle kterého je existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti dána pouze při kumulativním splnění dvou zákonem stanovených podmínek, kterými jsou jednak shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou, a jednak shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují.

Dospěl-li tedy předseda žalovaného k závěru, že přihlašované označení „NORDBLANC“ je podobné se starší ochrannou známkou „MONTBLANC“, bylo na místě, aby se podrobně zabýval též porovnáním výrobků, na něž se přihlašované označení a starší ochranná známka vztahují, a to ve světle shora uvedeného zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Tento rozsudek je přitom potřeba interpretovat tak, že při zkoumání zmíněné podobnosti výrobků byl předseda žalovaného v souladu se zásadou materiální pravdy povinen:

- přistupovat samostatně ke každému jednotlivému druhu výrobku a
- vycházet nejen z podobných označení zapsaných a přihlašovaných druhů výrobků, pokud jsou některé skupiny porovnávaného zboží na první pohled odlišné nebo byl-li namítán jejich zcela odlišný účel.

Toto jsou dva zásadní, nosné důvody daného rozsudku (ratio decidendi), pro které byl zrušen předchozí rozsudek městského soudu a následně též první rozhodnutí předsedy žalovaného o rozkladu, neboť v něm ani jedna ze shora uvedených povinností nebyla naplněna

Odpověď na otázku, zda k jejich naplnění došlo v případě druhého rozhodnutí předsedy o rozkladu je přitom předmětem stávajícího soudního přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu, neboť městský soud konstatoval, že tomu tak bylo, avšak stěžovatelka s tímto závěrem zásadně nesouhlasí. Ještě před odpovědí na danou otázku ovšem bylo nutno, aby se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou jinou, a sice stěžovatelkou namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku městského soudu.

IV.a) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a jiné vadě řízení

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu kasačním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Nelze se zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce.

Na tomto místě je třeba nejprve zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se krajský, resp. městský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody (ratio decidendi) anebo by tyto důvody neměly oporu ve výsledcích provedeného řízení. Nic takového však Nejvyšší správní soud v projednávané věci nezjistil. Naopak z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně seznatelné, které otázky městský soud považoval za rozhodné a lze vyčíst i určitou souvislost jednotlivých úvah, jež městský soud v napadeném rozsudku učinil. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, ostatně sama stěžovatelka s ním v mnoha ohledech polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné.

Napadla-li stěžovatelka současně jako tzv. jinou vadu řízení před městským soudem to, že nebyl respektován závazný právní názor, konstatuje Nejvyšší správní soud, že ani tuto její námitku nesdílí. Nelze totiž říci, že by ze strany městského soudu došlo k nerespektování právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu za situace, kdy to byl právě městský soud, který v návaznosti na tento rozsudek zrušil první rozhodnutí předsedy žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Taktéž z předloženého správního spisu není zřejmé, že by byl právní názor Nejvyššího správního soudu ignorován, jak namítá stěžovatelka. Naopak z přípisu pro předsedu žalovaného označeného jako „interní sdělení – informace – návrh – příkaz“ je patrné, že zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu žalovaný analyzoval s tím, že mu bylo vytčeno nedostatečné vysvětlené porovnání podobnosti výrobků a že toto je nyní v novém rozhodnutí podstatně rozvedeno (od strany 11, odstavce 2).

Skutečnost, zda je toto rozvedení dostatečné či nikoli, je však již otázkou jinou, která se týká interpretace a aplikace jednotlivých závěrů zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu shrnutých výše a která úzce souvisí s věcnou správností a zákonností druhého rozhodnutí předsedy žalovaného o rozkladu, resp. napadeného rozsudku městského soudu, jenž toto rozhodnutí jako nezákonné neshledal.

IV.b) K nezákonnosti napadeného rozsudku

Stěžovatelka v tomto směru namítá, že nosné důvody zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu nebyly naplněny a předseda žalovaného porovnal výrobky přihlašovaného označení a výrobky chráněné namítanými ochrannými známkami opět zcela nesprávně.

K tomu Nejvyšší správní soud v úvodu konstatuje, že jakkoli předseda žalovaného nepochybně lépe odůvodnil své v pořadí druhé rozhodnutí o rozkladu, požadavkům předestřeným ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu přesto plně nedostál.

Při porovnávání výrobků ve třídě 18 předseda žalovaného sice správně oddělil výrobky, které jsou shodné a které považoval za podobné, avšak nijak blíže se již jednotlivými druhy výrobků nezabýval. To lze ovšem akceptovat pouze v případě shodných označení přihlášených a zapsaných druhů výrobků, zde: „kabelky, klíčenky kufry a peněženky“ (zapsané u namítané ochranné známky č. 670350). Shodnost výrobků či služeb je totiž dána objektivně a není nutno žádného porovnávání. Zjištění, že seznamy výrobků a služeb obsahují stejné výrobky anebo služby je tedy dostačující proto, aby bylo konstatováno, že se jedná o výrobky a služby totožné. Taktéž pokud seznam výrobků starší namítané ochranné známky obsahuje generický (rodový) název výrobků, který je odvozený od jejich původu, zde: „výrobky z kůže nebo imitace kůže“ (zapsané u namítané ochranné známky č. 670350), jež zahrnují i výrobky přihlašovaného označení, zde: „imitace kůže, pokrývky z kožešiny, pásky kožené, popruhy z kůže, obojky, řemeny závěsné z kůže“, jedná se zjevně o totožnost těchto výrobků (srov. *Roman Horáček a kolektiv* Zákon o ochranných známkách/Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení/Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, 2. Vydání, Praha 2008, 94 s.).

U ostatních výrobků ve třídě 18, u kterých byla konstatována podobnost, však výše uvedeným způsobem předseda žalovaného postupovat nemohl, neboť podobnost výrobků či služeb není dána objektivně tak, jako je tomu v případě shodnosti posuzovaných výrobků nebo služeb. Vymezení pojmu „podobnost“ přitom zákon o ochranných známkách nijak neupravuje a nestanoví ani kritéria, podle nichž se má při posuzování podobnosti a hodnocení pravděpodobnosti záměny postupovat. Podobnost výrobků, na které se vztahuje přihlašované označení a starší ochranná známka, je proto potřeba posuzovat u každého druhu výrobku samostatně, a to ze všech hledisek, které jsou pro daný případ rozhodné a které obsáhle vypočetl ve svém zrušovacím rozsudku Nejvyšší správní soud. Vycházel přitom především z metodiky OHIM, která odkazuje i na stěžovatelkou zmíněný rozsudek Soudního dvora EU ve věci Canon, C-39/97, a kterou je nutno vnímat jako významnou výkladovou a aplikační pomůcku zvláště za situace, kdy zákon mlčí a pojem „podobnost“ ani kritéria pro jeho naplnění nijak nevymezuje.

Nic na tom nemění ani skutečnost, že OHIM je orgánem s působností vymezenou na rozhodování zápisu o ochranných známkách Společenství, nikoli o ochranných známkách národních. Zákon o ochranných známkách byl totiž přijat jako transpozice směrnice Rady 89/104/EHS, ze které vychází a z velké části přebírá zejména základní instituty, včetně těch, které se vztahují k problematice pravděpodobnosti záměny a které jsou v obou normách upraveny shodně. Je proto logické, že by měly být i shodně vykládány, a to v souladu se smyslem a účelem přijetí zmíněné harmonizační směrnice a na ni navazující metodikou OHIM.

Nelze tedy souhlasit s městským soudem, který s odkazem na zásadu legality (zákonnosti) konstatoval, že metodika OHIM není pramenem práva, a proto ji není potřeba při posuzování podobnosti výrobků či služeb respektovat. Naopak metodiku OHIM není možné přehlížet a je nutno z ní v mnoha ohledech vycházet jako ze specifického pramene známkového práva tak, jako to již Nejvyšší správní soud v projednávané věci jednou učinil s tím, že nejdůležitějším faktorem je v metodice OHIM označen účel výrobků. Ostatně účel výrobků byl právě tím hlavním faktorem, pro který byla předsedou žalovaného shledána podobnost posuzovaných výrobků ve třídě 18.

Tato podobnost však byla shledána na základě skupinového posouzení, nikoli posouzení každého jednotlivého druhu výrobku zvlášť, což vedlo k paušálnímu závěru předsedy žalovaného, podle kterého další přihlašované výrobky ve třídě 18, tj. „aktovky (kožená galanterie), aktovky školní, batohy, batohy pro horolezce, batohy turistické, batohy pro děti, brašny lovecké, chlebníky, kufříky diplomatické, pásy na nošení z kůže závěsné, kožené pytle, závěsné mošny, brašny na nářadí, cestovní obaly na oděvy, kožená pouzdra, kožené tašky, kabely, tašky cestovní, tašky plážové, torby, torny“, slouží k nošení, resp. uchovávání, různých předmětů. Ke stejnému účelu slouží i výrobky, pro které je v téže třídě zapsána první namítaná mezinárodní slovní ochranná známka č. 670350, tj. „kabelky, kazety, peněženky, náprsní tašky, koše, kufry“, a tudíž se jedná o výrobky podobné, neboť se shodují svým účelem, přičemž v některých případech jsou i vzájemně zastupitelné (např. přihlášené výrobky „kožené tašky, kabely, tašky cestovní a namítané výrobky „kufry“).

Z uvedeného je přitom zcela zřejmé, že některé skupiny výrobků pro přihlašované označení „NORDBLANC“, např. batohy, batohy pro horolezce a batohy turistické či batohy pro děti a aktovky školní, jsou svoji povahou, zaměřením a způsobem použití odlišné od výše uvedených výrobků, na které se vztahuje namítaná ochranná známka „MONTBLANC“. Bez podrobného posouzení u každé z takto zřejmě odlišných skupin výrobků v rámci třídy 18 ovšem nelze posoudit podobnost těchto výrobků v souladu se zásadou materiální pravdy, tj. tak, aby byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).

V daném případě totiž důvodné pochybnosti o podobnosti porovnávaných výrobků panují, protože předseda žalovaného uvedené výroby neposuzoval samostatně, ale skupinově s paušálním poukazem na stejný účel, aniž by zohlednil další důležité faktory, jako jsou povaha daných výrobků, jejich základní vlastnosti, charakteristika a finální

účelové určení, jejich složení, vzhled, fyzické vlastnosti nebo shodné vlastnosti u výrobků vyrobených ze stejného materiálu atd.

Obdobně i v případě přihlašovaných výrobků ve třídě 25, tj. „oděvy, zejména oděvy pánské, dámské, dětské, oděvy pro sport a volný čas, bundy, zejména bundy sportovní a bundy sportovní s kapucí, větrovky, kombinézy jako oděvy, zejména sportovní, sportovní soupravy, tepláky, šortky, kamaše, kalhoty, kravaty, leginy, oděvy pletené, oděvy nepromokavé, plavky, sportovní dresy, trika, polokošile, mikiny, tílka, pulovry, vesty, svetry, opasky, šle, prádlo osobní, prádlo spodní, pyžama, ponožky, šály, šátky, pokrývky hlavy, rukavice, čelenky, obuv, sportovní obuv, obuv plážovou, opasky, fotbalovou obuv, lyžařské boty“, postupoval předseda žalovaného paušálně a shrnul, že se jedná o různé druhy oděvu a obuvi, užívané jako pokrývka lidského těla určená k ochraně před nepřízní počasí nebo k ozdobě.

Ke stejnému účelu, zejména k ozdobě pak podle předsedy žalovaného slouží i oděvní doplňky, které jsou chráněné druhou namítanou mezinárodní ochrannou známkou č. 710391, z čehož dovodil, že dané výrobky spolu úzce souvisí, a proto jsou z hlediska průměrného spotřebitele podobné. Spotřebitel, který je u přihlašovaných i namítaných výrobků shodný, tyto výrobky často kupuje společně, případně k již dříve zakoupeným oděvům či obuvi dokupuje vhodné doplňky a vzhledem k jejich komplementaritě může být uveden v omyl, pokud jde o původ těchto výrobků. Skutečnost, že některé z výše uvedených druhů přihlašovaných výrobků a obuvi jsou určeny ke sportu či turistice přitom předseda žalovaného označil za nerozhodnou, neboť i k těmto výrobkům se používají různé oděvní doplňky, např. opasky, spony a rukavice.

V této souvislosti je nutno nejprve poukázat na to, že druhá namítaná ochranná známka pod č. 710391 je zapsána pro „oděvní doplňky, zejména opasky, spony a rukavice“, nikoli pro obuv ani oděvy jako takové. Z toho je tedy potřeba při posuzování podobnosti uvedených výrobků a jejich účelu vycházet a u každého z přihlašovaných výrobků bylo namístě primárně posoudit, zda se skutečně jedná o obuv, resp. oděv anebo oděvní doplněk; např. rukavice i opasky jsou v tomto ohledu uvedeny jak u navrhovaných výrobků, kvalifikovaných předsedou žalovaného jako různé druhy oděvů a obuvi, tak u namítaných výrobků, jakožto oděvní doplňky.

Teprve na základě tohoto posouzení bylo možné určit, které z výrobků jsou shodné a které podobné, přičemž, pokud předseda žalovaného použil pro podporu svého závěru komplementární charakter předmětných výrobků, přeskočil předestřený, úvodní krok, který bylo nutno učinit. Navíc metodika OHIM komplementaritu výrobků definuje tak, že mezi nimi existuje úzký vztah v tom smyslu, že jeden z nich je nezbytný (nepostradatelný) nebo důležitý pro použití druhého a současně není pouze pomocný či podružný.

Otázkou nezbytnosti namítaných oděvních doplňků ve vztahu k přihlašovaným výrobkům se však nijak nezabýval, ačkoli se jí zabývat měl, a to tím spíše, že většina těchto výrobků je určena pro sport či volný čas a lze tedy dovodit jejich odlišnou povahu a účel. Faktor komplementarity totiž hraje nejdůležitější roli v případech, kdy se výrobky liší svou povahou i účelem (pak obvykle i způsobem použití) a nemají navzájem konkurenční

charakter. I samotná skutečnost, že jsou komplementárními, pak může dostačovat k závěru o jejich podobnosti. Tu však měl předseda žalovaného posuzovat podstatně podrobněji s přihlédnutím k některým skupinám porovnávaných výrobků, které jsou zcela odlišné, např. bundy sportovní, větrovky, kombinézy, tepláky, plavky, sportovní dresy, pyžama, sportovní obuv, fotbalová obuv, lyžařské boty (Nordblanc) oproti oděvním doplňkům, zejména opaskům, sponám a rukavicím (Montblanc).

Za podobné výrobky je nutno pokládat pouze takové, které mají stejné nebo blízké podstatné znaky a v důsledku toho mohou vyvolat u průměrného spotřebitele představu o tom, že pocházejí od jedné a též osoby, od téhož výrobce či poskytovatele. Přitom je třeba postupovat u každého druhu výrobků samostatně a vzít v úvahu již v tomto rozhodnutí uvedené faktory. Nejdůležitějšími jsou pak účel a povaha výrobků, způsob použití a komplementární či konkurenční charakter. Významné však mohou být i další faktory, na které poukazuje stěžovatelka v kasační stížnosti jako např. distribuční kanály či relevantní veřejnost, které lze zhodnotit v rámci konečné úvahy o pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti neboli „běžného spotřebitele“, tj. toho, komu je předmětný výrobek určen.

V úvahu by tedy měly být vzaty též skutečné podmínky na trhu, kterých se stěžovatelka dovolává a které charakterizují vztah srovnávaných výrobků. Nelze se však v tomto ohledu dovolávat toho, že by některé z navrhovaných výrobků neměly být podobné s namítanými výrobky pouze proto, že se jedná o drahé, luxusní zboží, které je určené jinému okruhu spotřebitelů. Jak totiž správně konstatoval městský soud, zápisem namítané ochranné známky „MONTBLANC“ není určen cílový spotřebitel a nelze vyloučit, že osoba zúčastněná na řízení bude v rámci určitého typu výrobku dodávat i zboží určené příjmové kategorie shodné se stěžovatelem, tj. střední a nižší střední.

Ochranná známka neexistuje a ani existovat nemůže samostatně, ale je vždy spojena s konkrétním zbožím, v daném případě s výrobky, které jsou označeny ochrannou známkou „MONTBLANC“ a které je v tomto směru nutno chránit, neboť ochranné známky nejen, že odlišují výrobky nebo služby téhož druhu pocházející od různých subjektů, nýbrž plní i funkci ochrannou a soutěžní. Ochranná známka je jedním z nástrojů legálního konkurenčního boje mezi konkurenty, jehož cílem je získat zákazníka, tedy přesvědčit jej, aby si z různě širokého portfolia často homogenních výrobků či služeb nabízených různými subjekty pořídil zboží opatřené konkrétní ochrannou známkou patřící konkrétnímu výrobci či dodavateli. To je rovněž hlavním a původním cílem subjektu usilujícího o ochranu označení své produkce prostřednictvím institutu ochranné známky; srov. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 A 39/2001 - 85, publikovaný pod č. 705/2005 Sb. NSS.

Stěžovatelka, jako přihlašovatelka ochranné známky „NORDBLANC“, tedy byla povinna uvést konkrétní výčet výrobků či služeb, pro které požaduje zápis ochranné známky do rejstříku, a tento výčet zatřídit podle mezinárodního třídění, tj. podle Niceské úmluvy o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957. Zatřídění jednotlivých druhů výrobků či služeb přitom není rozhodující, neboť má pouze administrativní účely, jak správně poznamenal městský soud. Rozhodující je z hlediska daného námitkového řízení to, zda se v případě stěžovatelkou přihlašovaného

označení jedná o označení volné, resp. zda a případně v jakém rozsahu zasahuje do starších práv osoby zúčastněné na řízení, což ze strany předsedy žalovaného nebylo dostatečně posouzeno.

V. Shrnutí

Stěžovatelka podala přihlášku ochranné známky se žádostí o zápis do rejstříku mj. pro výrobky ve třídách 18 a 25 mezinárodního třídění výrobků a služeb, přičemž při porovnávání těchto výrobků a posuzování pravděpodobnosti záměny v souvislosti s námitkami podanými osobou zúčastněnou na řízení nebyly náležitě zohledněny shora zmíněné důvody zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141, kterým bylo v dané věci již jednou rozhodováno. Městský soud proto pochybil, pokud zamítl žalobu stěžovatelky proti v pořadí druhému rozhodnutí předsedy žalovaného o rozkladu, neboť úvaha o podobnosti výrobků v uvedených třídách, na něž se vztahuje přihlašované označení „NORDBLANC“, jakož i starší ochranná známka osoby zúčastněné na řízení „MONTBLANC“, je provedena nedostatečně a rozhodnutí žalovaného tak nemůže obstát (v podrobnostech viz výše).

Nejvyšší správní soud tedy podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil (výrok I.) a současně rozhodl i o zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného (výrok II.) s tím, že pro tento postup byly dány důvody již v řízení před městským soudem, který by v dalším řízení, při respektování právního názoru vysloveného v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru pochybení, nemohl vady napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného zhojit.

VI. Náklady řízení

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží (výrok III.). Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto ji zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 7 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 2 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 7 200 Kč. Zástupce stěžovatelky učinil ve věci celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a dvě písemná podání soudu nebo jinému orgánu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jimiž jsou žaloba k městskému soudu a kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží

mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 4. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč, vzhledem k tomu, že ve věci byly učiněny tři úkony právní služby, náleží stěžovatelce již výše zmíněná částka 7 200 Kč (3 × 2 400 Kč), zvýšená o DPH v sazbě 20 % na částku 8 640 Kč.

Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 15 640 Kč (7 000 Kč + 8 640 Kč), kterou je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce k rukám jejího zástupce Mgr. MUDr. Daniela Mališe, LL.M., advokáta se sídlem Na Rybníčku 1329/5, Praha 2, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu